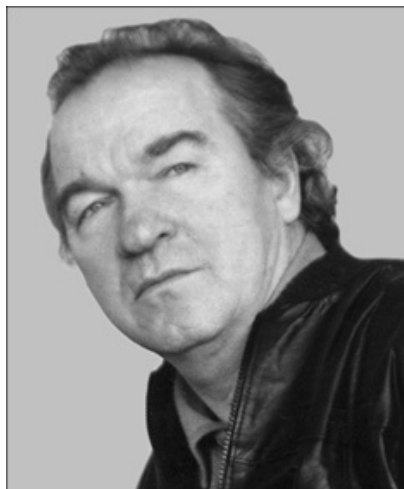

НОВИКОВСЬКИЙ Володимир Огійович (21. 09. 1931, Житомир) — графік, живописець. Батько [О. Новиковського](#). Заслужений діяч мистецтв України (2002). Член НСХУ (1960). Міжнар. літ.-мист. премія ім. Г. Сковороди (2006). Закін. Київський художній інститут (1958; викл. С. Єржиковський, М. Максименко, [О. Пащенко](#), М. Шаронов), творчі майстерні АМ СРСР у Києві (1964; кер. М. Деревус). На творчій роботі. Голова Худож. фонду Київ. організації СХУ (1984–86). Основні галузі — станк. і книжк. графіка, живопис. Учасник респ., міжнар. мистецьких виставок від 1958. Персон. — у Києві (2000–06), Нью-Йорку (2001). Брав участь в оформленні ювіл. вид. «Кобзар» (К., 1963). Створив концепцію трансгуманізму в образотвор. мистецтві (1962), влас. напрямок у живописі — музич. пейзаж. Окремі полотна зберігаються в НХМ (Київ), Нац. музеї Чехії (Прага), Київ. музеї О. Пушкіна, Музеї видат. діячів укр. культури (Київ) та низці худож. і краєзн. музеїв України.

Основні твори

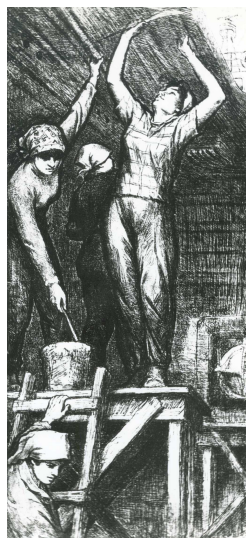
Фотоілюстрації

графіка: серії літографій – «Металурги Придніпров'я» (1957–64), «Люди праці» (1961–62), за мотивами творів Т. Шевченка (1961–64), «Металурги Петрівки» (1961–75), «Ранок КАМАЗу» (1975–80); серії офортів – «Трудівники Причорномор'я» (1961–75), «Древня і юна столиця» (1976–78), «Київ сьогодні» (1986); серії ліногравюр – «Хто до нас з мечем прийде...» (1980–86), «Президенти АНУ» (1986–88); серії – «Нижній Тагіл», «Набережні Човни» (обидві – 1973), «Легендарний Севастополь» (1985); живопис: цикли – «Пейзажі України» (1990–2001), «Державні діячі Київської Русі та України», «Історичні битви за Україну» (обидва – 1998–2001); натюрморти – «З ліліями» (1996), «З квітами» (1998), «З годинником» (2000); портрети – «Українська селянка», «Уляна» (обидва – 1998), «Т. Г. Шевченко на засланні», «Поет Б. Олійник», «Скульптор А. Гончар», «Художник П. Печорний», «І. Бобрик», «О. Петрусевич», «Спортсменка Ліля» (усі – 1999), «Філософ Г. Сковорода» (2006), «Дружина» (2013); «Балерини», «Мавка» (обидва – 1997), «Репетиція», «У Ботанічному саду» (обидва – 1998), «За Київську Русь», «Запорожці в Херсонесі» (обидва – 1999), «Дума про місто» (2001), «Надвечір'я» (2003), «Регата» (2009), «Кінь», «Квіти» (обидва – 2012).

Рекомендована література

1. Пархоменко І. Не лише графік, а й колорист... // ЛУ. 2000, 16 берез.;
2. Її ж. Виставка Володимира Новиковського // КіЖ. 2001, 29 груд.;
3. Без минулого немає майбутнього: [Презентація робіт В. Новиковського у Всесвіт. торг. центрі в Нью-Йорку, 2001] // Компас. 2002. № 2;
4. Янко Д. Творець у снах і наяву: [Життя і творчість В. Новиковського] // КіЖ. 2006, 4 жовт.

І. В. Пархоменко

Бібліографічний опис:

Новиковський Володимир Огійович / І. В. Пархоменко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2021. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-73233>. – Останнє поновлення : 2024.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).